

Arrest

nr. 240 003 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient op 16 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 februari 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd.

1.3. Op 27 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren op 8 juni 2003 in het dorp Zorabi, in het district Doshi van de Afghaanse provincie Baghlan. Daar woonde u uw hele leven.

U verliet Afghanistan voor het eerst in 2016 wegens problemen met de Taliban. U arriveerde in Bulgarije en vroeg er asiel aan. De levensomstandigheden waren er echter niet goed en u moest er in een gesloten opvangcentrum verblijven, waardoor u in september 2016 vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. Daar bleef u wonen tot in oktober 2018: toen verliet u het land opnieuw wegens aanhoudende problemen met de Taliban en omdat uw vader ook door hen gedood was. Na een reis van ongeveer een maand en twintig dagen arriveerde u in Griekenland. Ook daar vroeg u asiel aan, maar omdat u vreesde er geen medische zorgen te krijgen mocht u ziek worden, meldde u zich nooit aan in het open centrum dat u werd toegewezen. In plaats daarvan reisde u na een verblijf van 3,5 maanden in Griekenland verder naar België. Na ongeveer twee maanden kwam u in België aan, op 15 september 2019. U vroeg er asiel aan op 16 september 2019.

Uit uw Eurodac-resultaat blijkt dat u in een van de landen waar u asiel gevraagd heeft ook internationale bescherming heeft gekregen. Zelf zou u daar niet van op de hoogte zijn.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 16.09.2019, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Bulgarije of Griekenland, de landen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Deze vaststelling wordt door u betwist.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, en in het licht van de vaststelling dat de commissaris-generaal heeft aangetoond dat een andere lidstaat van de Europese Unie u reeds internationale bescherming heeft verleend, hebt u nagelaten om te duiden in welke staat u reeds dergelijke bescherming geniet. Derhalve verhindert u de instanties die uw verzoek om internationale

bescherming moeten behandelen, om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 16.09.2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Bulgarije op 29.08.2016 en in Griekenland op 05.06.2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12.02.2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Daarbij kan worden opgemerkt dat evenwel de indruk ontstaat dat u niet te goeder trouw bent. Zo moet eerst en vooral gewezen worden op het feit dat u aanvankelijk verklaarde in geen enkel ander land dan in België een verzoek om internationale bescherming gedaan te hebben, terwijl uit de Eurodacresultaten duidelijk blijkt dat u reeds twee maal eerder een asiolverzoek deed (persoonsgegevens DVZ 22). Dat u dit moedwillig voor de asielinstanties trachtte te verbergen, roept reeds vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Daarnaast verklaart u slechts drie à drieënhalve maand in Griekenland verbleven te hebben. Gezien u in oktober 2018 Afghanistan (voor de tweede keer) verliet, en u twee maanden onderweg was naar Griekenland, zou u dus tussen december 2018 en april 2019 in Griekenland verbleven hebben. Uw vingerafdrukken werden echter al genomen in Griekenland op 5 juni 2018, liefst een halfjaar vóór u beweert daar aangekomen te zijn. Bovendien kwam u aan in België op 15 september 2019. Gezien u naar eigen zeggen ongeveer twee maanden onderweg was tussen Griekenland en België, zou u dus half juli 2019 pas Griekenland verlaten hebben (hetgeen overeenkomt met de datum waarop uw vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk, namelijk 19 augustus 2019). Het ziet er dus naar uit dat u in werkelijkheid van juni 2018 tot juli 2019 in Griekenland verbleef, zijnde meer dan een jaar, in plaats van 3,5 maanden (CGVS p. 9-10). Dergelijk verschil doet vermoeden dat u moedwillig achterhoudt hoe lang u in Griekenland verbleven heeft. Dit gegeven indachtig is het nog onredelijker dat u werkelijk niet zou weten of u in Griekenland al dan niet een beschermingsstatuut kreeg.

Waar uw advocaat stelt dat u uw beschermingsstatus verloren heeft gezien u naar Afghanistan teruggekeerd bent na uw verblijf in Bulgarije, moet vooreerst worden opgemerkt dat het zowel de instanties als uw advocaat niet bekend is of u inderdaad in Bulgarije, of toch in Griekenland internationale bescherming kreeg. De bewering dat uw beschermingsstatus niet langer zou gelden is dan ook een blote bewering en u toont geenszins aan dat áls u een beschermingsstatus kreeg in Bulgarije (en niet in Griekenland), dat deze dan ook zou zijn ingetrokken of opgeheven. Het tegendeel blijkt echter uit het feit dat op basis van de M markering kan worden verondersteld dat u nog steeds actueel over een statuut beschikt zoals uit de toegevoegde informatie blijkt (zie nota oa p.2).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het

Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u al dan niet als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u bescherming verleende – u verschaft over geen van beiden enige duidelijkheidgeconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van [gezondheidszorg en de loutere bewering dat u in een opvangcentrum in Bulgarije slagen zou hebben

gekregen], voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw (mogelijke) minderjarigheid doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije of Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gelezen in overeenstemming met artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; gelezen in overeenstemming met artikelen 33, 38 en 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Verzoeker stelt dat artikel 33 van Richtlijn 2013/32 en 57/6 van de Vreemdelingenwet voorzien in een mogelijkheid om de aanvraag van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU lidstaat onontvankelijk te verklaren en niet in een verplichting. Hij wijst er op dat “*Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, en a fortiori van een erkende vluchteling, als de rechterlijke instantie waarbij een beroep wordt ingesteld, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, vaststelt dat dit risico voor die persoon daadwerkelijk bestaat aangezien hij in geval van overdracht, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan terechtkomen (HvJ - arrest van 19 maart 2019 - zaak C-163/17). Het CGVS is het eens met dit standpunt en verwijst daarbij naar artikel 3 EVRM, het arrest van het EHRM van 2 april 2013 en het begrip van systematisch onvermogen (bestreden beslissing, pp 2-3)*”. Hij betoogt vervolgens dat het aan het CGVS is om concreet aan te tonen dat verzoeker nog steeds een daadwerkelijke bescherming in Griekenland, Bulgarije of Oostenrijk geniet en dat het niet aan verzoeker is om het negatieve bewijs te leveren dat hij

dit niet langer geniet en dat de zorgvuldigheidsplicht ook vereist dat het CGVS dit doet. Hij stelt dat *“Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het toegezonden administratieve dossier blijkt echter dat er enige uitwisseling van informatie tussen België, Bulgarije, Griekenland en Oostenrijk heeft plaatsgevonden”* en dat *“Uit het Eurodac Search Result blijkt dat N. A. Internationale bescherming zou hebben gekregen in Bulgarije, Griekenland of Oostenrijk. Het CGVS heeft er niet voor gezorgd om contact op te nemen met de Griekse Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten om na te gaan of verzoeker momenteel nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland en/of Bulgarije en/of Oostenrijk. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier van verzoeker wordt informatie gegeven over de datum of de plaats waar verzoeker internationale bescherming zou hebben gekregen, en er wordt ook niet vermeld dat hij nog steeds internationale bescherming zou genieten. In fine bevat het administratief dossier geen informatie over de huidige status van verzoeker in Griekenland, Bulgarije en Oostenrijk; er is geen contact opgenomen met de autoriteiten van deze landen en er is geen bevestiging dat verzoeker nog steeds mag blijven en/of nog steeds bescherming geniet. Aangezien er geen bewijs is dat verzoeker nog steeds effectieve bescherming geniet in Griekenland, Bulgarije of Oostenrijk, is er geen reden om zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond en a fortiori onontvankelijk te verklaren in België”*. Hij verwijst vervolgens naar het arrest 224 056 van de Raad van 17 juli 2019 waarin volgens de verzoeker in een vergelijkbare zaak de beslissing van het CGVS op deze gronden nietig werd verklaard en stelt dat op dezelfde manier de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard om nauwkeuriger informatie te verkrijgen over het land dat bescherming heeft verleend of om het verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de betrokken landen, namelijk Griekenland, Bulgarije en Oostenrijk, te onderzoeken. Verzoeker stelt verder dat hij te goeder trouw is, dat hij in detail uitlegde door welke landen hij was gereisd voordat hij in België aankwam, in welke landen hij zijn vingerafdrukken gaf en in welke landen hij asiel aanvraagde. Hij stelt dat hij de autoriteiten niet heeft willen misleiden aangezien hij heeft gezegd dat hij in Griekenland een tweede interview moest hebben (dus in het kader van een asielprocedure) en dat toen verwerende partij hem vroeg of hij al een asielaanvraag in een andere EU lidstaat had ingediend, hij deze vraag rechtstreeks bevestigend heeft beantwoord.

Verder betoogt verzoeker dat *“Bij de analyse van verzoekers verklaringen heeft het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat N. A. zeer jong was toen hij Afghanistan verliet. Hij was alleen maar 13 jaar oud de eerste keer dat hij het land verliet, en 15 jaar oud de tweede keer. Hij is nooit naar school geweest en hij is niet opgeleid (CGVS, p. 5). Als gevolg daarvan kan hij niet tellen. Hij weet niet hoe oud hij is (CGVS, p. 7). Hij kon geen juist antwoord geven op de vragen die de verwerende partij hem stelde en die hem met name vroeg hoeveel maanden hij in Griekenland was gebleven. Bovendien was de reis van N. A. erg ingewikkeld. Hij werd meerdere malen in een gesloten centrum geplaatst (met name in Iran, Griekenland, Bulgarije, Italië en Oostenrijk), toen hij alleen maar 13 en 15 jaar oud was. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Tijdens zijn detentie werd hij meerdere malen geslagen en was hij niet goed gevoed (CGVS p. 7). Het feit dat hij (in onmenselijke en vernederende omstandigheden) werd vastgehouden, maakte hem erg kwetsbaar en psychisch gestoord. Het CGVS stelt dat het feit dat N. A. in Bulgarije in elkaar werd geslagen, slechts een "loutere bewering" is (bestreden beslissing, p. 3), zonder uit te leggen waarom zijn verklaringen op dit punt niet geloofwaardig zijn. Zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de manier waarop hij werd ondervraagd) als bij de analyse van zijn verklaringen is geen rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoeker. Het CGRA betwist met dat verzoeker naar Afghanistan is teruggekeerd na in Bulgarije te zijn vastgehouden Volgens artikel 11 § 1 d) van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 : « 1 Een onderdaan van een derde land of staatloze houdt op vluchteling te zijn wanneer hij ( ) zich vrijwillig opnieuw gevestigd heeft in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij zich bevond uit vrees voor vervolging ». In dezelfde zin volgens artikel 16 §§1-2 van dezelfde richtlijn « 1 Een onderdaan van een derde land of staatloze komt niet meet in aanmerking voor subsidiaire bescherming wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire bescherming is verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. 2 Bij de toepassing van lid 1 nemen de lidstaten in aanmerking of de wijziging in de omstandigheden zo ingrijpend en niet-voorbijgaand is dat de persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming niet langer een reëel risico op ernstige schade loopt » Sinds N. A. door de Bulgaarse autoriteiten is gerepatriëerd naar Afghanistan, ook al zou hij in Bulgarije internationale bescherming hebben gekregen, heeft hij zeker ondertussen het voordeel van die bescherming verloren Bulgarije is. net als België, verplicht de richtlijn 2011/95/EU toe te passen Het verlies van internationale bescherming in Bulgarije is dus geen « loutere bewering », zoals het CGVS beweert (bestreden beslissing, p. 2)”. Hij stelt vervolgens, met verwijzing naar arrest nr. 227 867 van de Raad van 23 oktober 2019 dat *“als het CGVS de moeite had genomen om de Bulgaarse autoriteiten op dit punt te ondervragen, had deze autoriteiten kunnen bevestigen dat N.A. in Bulgarije geen internationale bescherming meer geniet »*. Verder stelt hij dat het CGVS evenmin het verzoek om*

internationale bescherming met betrekking tot Oostenrijk heeft onderzocht, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud nooit werd geconfronteerd met het feit dat hij in Oostenrijk bescherming zou genieten en dat ook wat betreft zijn vrees om terug te keren naar Griekenland en Bulgarije verwerende partij de zaak niet goed heeft onderzocht en dat de instructie op dit punt dan ook onvoldoende is. In subsidiaire orde citeert verzoeker artikel 49 van de Vreemdelingenwet en artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en stelt dat *“Deze bepaling voorziet in voorwaarden inzake verblijfsduur en onbeperkt verblijf die de wet niet voorziet, zij is zelfs onverenigbaar met de wet door een onbeperkt verblijf te eisen terwijl de wet slechts een verblijfsrecht biedt in casu is verzoeker toegelaten tot verblijf en er is geen enkele reden waarom haar vluchtelingenstatus niet bevestigd zou moeten worden. Aangezien N.A. legaal verblijft, niet alleen vanwege zijn status van erkend vluchteling, maar ook als asielzoeker vraagt hij om bevestiging van zijn vluchtelingenstatus”*.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde de vluchtelingenstatus van verzoeker te bevestigen en in nog meer ondergeschikte orde hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik.

Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 5 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Attest van ziekenhuisopname in de psychiatrische instelling *“Le Petit Bourgogne”* van 29 juli 2020;
2. Medisch verslag van het Centre Hospitalier Universitaire de Liège van 19 juni 2020.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek naar de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-*

generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest; verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat “[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88). Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden,

Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90) en dat *“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 91). Tenslotte stelt het Hof dat, gelet op het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees Asielstelsel ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten artikel 33, lid 2, onder a) van de procedurerichtlijn toe te passen (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 92).

Verzoeker stelt dat uit de Eurodac Search Result blijkt dat hij internationale bescherming zou hebben gekregen in Bulgarije, Griekenland of Oostenrijk maar dat *in fine* het administratief dossier geen informatie bevat over de huidige status van verzoeker in Griekenland, Bulgarije en Oostenrijk en dat, aangezien er geen bewijs is dat verzoeker nog steeds effectieve bescherming geniet in één van deze landen zodat er geen reden is om zijn verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren in België. Verder wijst verzoeker er op dat het CGVS geen contact heeft opgenomen met de Griekse, Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in één van deze drie landen.

Er moet worden nagegaan of *in casu* een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van het arrest *Ibrahim e.a.* van het HvJ. Uit het arrest *Ibrahim e.a.* volgt noodzakelijkerwijs dat het verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU Lidstaat moet onderzocht worden rekening houdende met de situatie in de EU lidstaat die eerder internationale bescherming toekende. Verzoeker stelt enerzijds dat er geen bewijs is dat verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, Oostenrijk of Bulgarije en anderzijds dat verwerende partij de vrees van verzoeker om terug te keren naar Griekenland en Bulgarije onvoldoende heeft onderzocht.

Verwerende partij stelt dat verzoeker heeft nagelaten om aan te duiden in welke staat hij reeds internationale bescherming geniet en derhalve de instanties verhindert om vast te stellen dat hij deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat het Eurodac Search Result voor verzoeker een M markering heeft voor Eurodac ID GR1KOR(...) voor Eurodac ID BG1BR (...) en voor Eurodac ID AT(...). Volgens de nota *“Eurodac”*, bijgebracht door verwerende partij, betekent dit voor verzoeken ingediend voor 12 november 2019, zoals *in casu*, dat verzoeker reeds internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland en Bulgarije vermits enkel de EU Lidstaat waarvan de ISO code gevolgd wordt door een 1 en de code voor de stad waar het verzoek werd ingediend het land aanduidt waar de verzoeker reeds internationale bescherming heeft gekregen. De Raad stelt vast dat dit het geval is voor Griekenland en Bulgarije, maar niet voor Oostenrijk. *In casu* bevat het Eurodac Search Result een M markering voor Bulgarije op 29 augustus 2016 en voor Griekenland op 5 juni 2018. Volgens deze gegevens heeft verzoeker dus de meest recente status verkregen in Griekenland.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat het haar zowel als de advocaat van verzoeker niet bekend is of verzoeker in Bulgarije of toch in Griekenland internationale bescherming kreeg. Verwerende partij betwist ook niet dat verzoeker een alleenstaande minderjarige is, wat blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 5).

Voorts stelt de bestreden beslissing enerzijds dat het de instanties niet bekend is of verzoeker inderdaad in Bulgarije internationale bescherming kreeg, maar tegelijk dat op basis van de M markering kan worden verondersteld dat hij nog steeds actueel over een statuut beschikt. De drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie wordt vervolgens enkel beoordeeld met betrekking tot Bulgarije en de beslissing stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden in deze lidstaat niet voldoen aan deze drempel. Uit de hierboven aangehaalde gegevens in Eurodac blijkt evenwel dat verzoeker in deze lidstaat een status zou hebben verkregen in 2016, terwijl hij in 2018 ook internationale bescherming in Griekenland heeft gekregen. Voor zover verwerende partij stelt dat kan verondersteld worden dat verzoeker nog internationale bescherming heeft in Bulgarije omdat op basis van de M markering verondersteld kan worden dat hij nog actueel over een statuut beschikt in Bulgarije, stelt de Raad vast dat uit de M markering voor

Griekenland, die recenter is dan de markering voor Bulgarije blijkt dat volgens de autoriteiten van deze lidstaat ofwel verzoeker niet langer een internationale beschermingsstatus heeft in Bulgarije ofwel het noodzakelijk was om verzoeker desondanks een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Bijgevolg is het onduidelijk in welke EU lidstaat verzoeker actueel nog internationale bescherming geniet.

Verzoeker verklaart bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij wel vingerafdrukken gaf in Oostenrijk, Bulgarije, Griekenland, Hongarije en Servië maar dat hij nergens asiel aanvraag en nergens documenten heeft gekregen. Verder verklaart hij dat hij in Bulgarije, Italië, Oostenrijk en Griekenland een interview had en in Griekenland een tweede interview maar dat hij in geen enkel land een beslissing kreeg (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 22). Tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS verklaart verzoeker dat hij wel asiel aanvraag in Griekenland en Italië (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, 11) maar dat hij nergens een statuut kreeg (notities, p. 10). Voor zover verwerende partij in de bestreden beslissing opwerpt dat *“de indruk ontstaat dat u niet te goeder trouw bent”* omwille van het feit dat hij aanvankelijk verklaarde in geen enkel ander land dan België asiel te hebben aangevraagd, terwijl uit Eurodac het tegendeel blijkt, kan de Raad dit niet bijtreden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geenszins heeft willen verbergen door welke landen hij heeft gereisd en waar hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven en waar hij een interview heeft gehad, wat logischerwijze een verzoek impliceert. Waar hij bij de DVZ stelt nergens documenten te hebben gekregen en tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij tijdelijke documenten kreeg, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud ook dat hij doorheen het persoonlijk onderhoud consistent verklaart dat hij nergens een statuut kreeg en dat hij er niet van op de hoogte werd gebracht dat er een positieve beslissing werd genomen (notities, p. 11, 12). Hieruit blijkt niet dat hij de asielinstanties zou verhinderen om vast te stellen dat hij een lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van een reëel risico op ernstige schade, zoals ten onrechte gesteld in de bestreden beslissing. Gelet op de jonge leeftijd en het gebrek aan scholing van betrokkene kan niet uitgesloten worden dat verzoeker zich niet ten volle bewust was van de procedures waarin hij betrokken was.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar verzoekers minderjarigheid, maar enkel met betrekking tot de mate waarin hij daardoor niet in staat zou zijn om zich staande te houden en zijn zelfstandig zijn rechten uit te oefenen. Verzoeker wijst in dit verband terecht op het feit dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zeer jong was toen hij Afghanistan de eerste en de tweede keer verliet; dat hij nooit naar school is geweest en niet kan tellen en de moeilijkheden die verzoeker ondervond tijdens zijn reis waardoor hij volgens hem zeer kwetsbaar en psychisch gestoord was. De Raad wijst er op dat niet-begeleide minderjarige verzoekers als kwetsbare personen moeten beschouwd worden volgens artikel 1 § 1, 12° van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota een attest voorlegt van ISOSL, secteur santé mentale in Luik, waarin wordt vermeld dat verzoeker er werd gehospitaliseerd van 24 juli 2020 tot 29 juli 2020 en ook ter terechtzitting wordt bevestigd door zijn voogd. Verder legt hij ook een medisch attest dd. 19 juni 2020 voor van het Centre Hospitalier Universitaire de Liège waarin wordt geconcludeerd *“Intoxication médicamenteuse (AINS, BZD) volontaire d’hier soir dans un contexte peu clair (patient réfugié, ne parle pas français, troubles du comportement depuis quelques semaines) »* en waarin verder wordt vermeld dat *“les membres du centre craignent un passage à l’acte »*. Hieruit blijkt dat verzoeker niet enkel minderjarig is maar ook ernstige psychologische problemen heeft en hiervoor zeer recent werd opgenomen in een gespecialiseerde instelling.

In de gegeven omstandigheden, gezien de bijzonder kwetsbare positie van verzoeker als minderjarige met ernstige psychologische problemen en zijn gebrek aan scholing, kan van hem niet worden verwacht dat hij op de hoogte is van het procedureverloop in de genoemde lidstaten en zelf contact opneemt met de bevoegde instanties. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verwerende partij, behalve het raadplegen van Eurodac, enige stappen heeft ondernomen om uit te klaren in welke EU lidstaat verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet.

De Raad is van oordeel dat, *in casu*, het aan verwerende partij is om elke twijfel weg te nemen over de EU lidstaat waar verzoeker reeds internationale bescherming geniet en te beoordelen of hij er, gezien zijn bijzondere kwetsbaarheid en in het licht van de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen, dreigt onderworpen te worden aan zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over

woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Gelet op het voorgaande, en gelet op de bijzonder kwetsbare situatie van verzoeker als alleenstaande minderjarige met ernstige psychologische problemen kan in de huidige stand van het dossier niet besloten worden dat de voorwaarden voor het toepassen van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de jurisprudentie van het Hof van Justitie vervuld zijn.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad niet kan besluiten tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder bijkomend onderzoek.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET